

Det finns inga genvägar till löfteslandet, alla har vi en ökenvandring att göra - Pass 5

[Spara som PDF](#)

Pass 5

Innehåll

- Undvik ökenvandringens misstag
- En mognadsprocess i många steg
- Ett sorgligt avskedstal
- Tjänst inför Gud
- Bli inte märkvärdig!
- Bonusmaterial
 - Hur länge var det judiska folket i Egypten? (Tävling)
 - Skapelsens ålder enligt Bibeln
 - Livslängder från Adam till Jakob

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Undvik ökenvandringens misstag

När jag läser om judarnas ökenvandring så slås jag av all den olydnad mot Gud och allt klagande som förekom bland dem. Folket klagade jämt och ständigt. Och trots att folket hade fått se så stora under som sedan aldrig mer har hänt i världshistorien, så misströstade de ändå gång på gång. Man kan nästan säga att de inte ville tro. De ville inte tro att Gud skulle fortsätta att beskydda och hjälpa dem. De klagade på Gud, de klagade på Mose, de klagade på maten, de längtade **till och med tillbaka** till Egyptens köttgrytor och slaveriet!

Men de hade ju en väldigt stor chans att lära känna Gud, eftersom han var ovanligt synlig och nära dem. De hade kunnat lära känna honom som den han verkligen är, i alla motgångar och när Gud ledde dem genom motgångarna och svårigheterna. Både i smått och i stort. Men de tog inte den chansen utan fortsatte i sin förhårdade stil.

Så det som verkligen var kännetecknande för dem som dog i öknen, det var deras ständiga klagande, deras trolöshet mot Gud, deras avgudadyrkan (Hes 20:8), och deras otro. Detta upptände så klart Guds vrede:

4 Mos 32:13: "Så brann Herrens vrede mot Israel, och han lät dem irra omkring i öknen i fyrtio år tills hela släktet var borta som hade gjort det som var ont i Herrens ögon."

När man läser om deras ökenvandring finns alltså mycket att begrunda och idissla. Vi kan liksom spegla oss i det för att se om vi också är ett klagande folk, om vi inte heller vill lära känna Gud genom motgångar och svårigheter, om vi också har "guldkalvar" hos oss, om vi inte vågar tro stora saker om vad Gud skulle kunna göra i våra liv, och om vi är trolösa och löper efter annat som vi liksom sätter högre än Gud och hans Ord. Det är sådant som vi alla behöver fundera över ibland. Speciella favorit-lärofrågor kan nog också utgöra "guldkalvar" ibland. Det behöver vi också fundera över.

Så jag tror att en ärlig självrannsakan och en vidöppen kanal gentemot Gud där vi talar med honom om ALLT, det är den bästa själavården. Det är så som man mognar bäst som kristen. Och det är så som vi kan lämna kvar mycket "i öknen" under vår vandring, och bli allt mer fria. Sanningen om Gud och om oss själva är nog just det som Jesus syftade på med dessa ord:

Joh 8:32: "Ni ska lära känna sanningen, och **sanningen** ska göra er fria."

I öknen fick judarna många varningar från Gud via Mose, och särskilt för avfall när välståndet ökar. Här har vi en varning till oss också:

5 Mos 8:12-14, 17: "När du äter och blir mätt och bygger vackra hus och bor i dem, när dina kor och får förökas [och bilar] och ditt silver och guld och allt annat du har förökas, låt då inte ditt hjärta bli högmodigt så att du glömmer Herren din Gud som förde dig ut ur Egyptens land, ur trädhuset... Du ska inte säga i ditt hjärta: 'Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom'."

Ödmjukhet och tacksamhet är dyrbara ting, och något att be om och hålla hårt i, både när det är motgångar och när det är framgångar i livet.

En mognadsprocess i många steg

En liten parentes här som kan vara intressant är att judarna slog läger på 42 olika platser under sin 40-åriga vandring. Ibland stannade de länge på ett ställe och ibland kortare. Och förflyttningarna skedde som allra oftast under de två första åren.

Inom judendomen finns det en del som menar att dessa 42 olika lägerplatser motsvarar 42 olika mognadsfaser som en troende måste gå igenom under sitt liv. Det är ju en intressant tanke, och särskilt då att judarna bytte lägerplatser många gånger under de första åren. Under de två första åren skedde det mellan 14-16 gånger, vilket vi då kan jämföra med hur det är att bli frälst som kristen: vanligen sker det ganska mycket med en nykristen under just de första åren - om man håller sig till en sann evangelisk tro, vill säga.

Ett sorgligt avskedstal

I slutet på Femte Moseboken håller Mose ett avskedstal. Det måste ha känts väldigt sorgligt för Mose att ta farväl av folket, för dels visste han att han skulle dö innan de fick börja inta löfteslandet, och dels visste han att det skulle gå snett för folket längre fram - trots alla de varningar som Gud hade gett dem, och trots alla enorma under de hade fått vara med om:

5 Mos 31:29: "Ty jag vet att ni efter min död kommer att göra det som är fördärligt och vika av från den väg som jag har befallt er att gå. Därför skall olycka drabba er i kommande dagar, när ni gör sådant som

är ont i Herrens ögon och väcker hans vrede genom era gärningar.”

När man läser om det judiska folkets hela historia, från Egypten fram till Jesu tid, då är det hela tiden återkommande uppgång och fall, väckelse och avfall. Även det är profetiska bilder för hur det skulle bli och är med kristenheten. Hela den kristna historien har också återkommande präglats av uppgång och fall, väckelse och avfall. Det säger någon om den upprorsnatur som varje människa bär på. Men överlåter vi oss till Gud och låter honom sköta helgelsen av våra hjärtan, då tas denna onda natur bort successivt under vår ökenvandring.

Tjänst inför Gud

Många kristna är ofta väldigt fokuserade på att ”komma i tjänst för Gud”. Många pratar om sin kallelse, vad man tror att man är kallad till, att man jobbar på att komma in i sin kallelse, osv. Kanske man går på bibelskola för att bättre komma ”i tjänst inför Gud” osv. Men många gånger blir det inte som man tänkt sig.

Här kan vi tänka på det, att under hela ökenvandringen så utförde Guds folk trots allt en mäktig profetisk tjänst inför Gud – utan att de ens visste om det! De målade upp hela den här oerhört färgstarka och profetiska bibelberättelsen till välsignelse för allt Guds folk i alla tider – för dem som läser Bibeln vill säga. Och inte bara det, de förde dessutom hela frälsningshistorien framåt. Så tänk vad deras vandring har fått betyda för oerhört många, och detta trots att de var olydiga i stort sett hela tiden.

Bli inte märkvärdig!

Vi skall alltså inte känna någon panik över vår vandring som kristna och över vår eventuella uppgift eller kallelse. Kanske även vi gör tjänst inför Gud utan att vi ens vet om det. Och det är nog lika bra att vi inte alltid vet om när vi gör tjänst inför Gud, för vi skall akta oss för beröm och kändisskap. I Guds rike är mycket tvärtom; det är det lilla som är stort i Guds rike. Är något stort i människors ögon, då är det inte bra. Detta bibelord är oerhört tänkvärt:

Luk 16:15: ”Det som står högt i människors ögon är **avskvärt** inför Gud.”

Det är starkt! Om vi har detta bibelord i åtanke när vi traskar fram i livet, då skall vi alltså akta oss för att bli stora och prisade i människors ögon. Storhet kan både

korrumpere oss och äventyra vår frälsning. Paulus sa något liknande i detta:

1 Kor 1:17: "Ty Kristus har inte sänt mig för att döpa utan för att predika evangelium, **och det inte med vishet och vältalighet, så att Kristi kors inte förlorar sin kraft.**" SFB 1998

Tänk att världslig vishet och vältalighet kan göra så att Guds kraft inte är med oss! Så med detta vill jag få sagt att vi inte skall sträva efter att bli ansedda och stora i kristenheten, och inte någon annanstans heller. Kommer någon och smickrar dig så var försiktig, för smicker kan få dig att gå i fel riktning:

Ord 29:5: "Den som smickrar sin nästa lägger ut ett nät för hans fötter."

Nu är det så klart skillnad på smicker och uppmuntran. Uppmuntran kan vi alla behöva då och då, och vara tacksamma över, men smicker behöver vi inte. Det kan ofta finnas en baktanke med smicker dessutom. Så det gäller att vara vaksam även inom detta område, tyvärr. Dessutom skrev ju Paulus att Guds kraft blir som störst när vi är små och svaga. Och att Gud till och med utväljer det svaga för sin tjänst:

1 Kor 1:26-29: "Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa på världens sätt, inte många var mäktiga, inte många förnäma. Nej, det som för världen var dåraktigt utvalde Gud för att förödmjuka de visa, **och det som för världen var svagt utvalde Gud för** att förödmjuka det starka, och det som för världen var obetydligt och föraktat och inte fanns till, det utvalde Gud för att tillintetgöra det som fanns till, för att ingen människa ska berömma sig inför Gud."

Så förakta inte din svaghet – om du känner dig svag och obetydlig. Du kanske precis som folket i öknen gör tjänst inför Gud utan att veta om det. Vi måste inte heller vara perfekta och syndfria för att få vara Guds tjänare; Jesu lärjungar var ju inte precis några fromma körgossar. Och vi behöver inte heller gå på bibelskolor för att bli Guds tjänare. Jag tror att resultatet av bibelskolor ofta kan bli som att äta av Kunskapens träd, och då gör man sig mer och mer oberoende av Guds Andes ledning, Hjälparen. Ett säkert sätt att utsläcka Guds Ande är just att bli andlig expert!

Jag nämnde i början av allt jag har sagt hittills att en del kallar vår ökenvandring för "den kristnes universitet". Det är just i den vandringen vi lär oss det viktigaste och blir av med allt oviktigt. Några ord i Femte Moseboken sätter ljuset på det här också:

5 Mos 8:15-16: "Det var han som ledde dig genom den stora och fruktansvärda öknen, bland giftiga ormar och skorpioner och över torr mark utan vatten, men som lät vatten komma ut åt dig ur den hårda klippan och som gav dig manna att äta i öknen, en mat som dina fäder inte kände till, **detta för att ödmjuka och pröva dig för att sedan göra dig gott.**"

Om du närmar dig Gud, så skall han närma sig dig, och då skall han också bevara dig hela vägen fram till löfteslandet, för Jesus sa just det:

Joh 10:28: "Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå förlorade, och ingen skall rycka dem ur min hand."

Bonusmaterial

Tävling

Den lilla tävling vi hade på bibelhelgen gick ut på att svara på frågan nedan. Ingen gissade rätt, men den som kom närmast med sitt svar vann boken *Evangelium enligt Moses*.

Fråga: Hur länge var det judiska folket i Egypten?

Många skulle nog svara 400 år. Är man lite mer påläst svarar man kanske 430 år, för det är vad t.ex. detta bibelord säger:

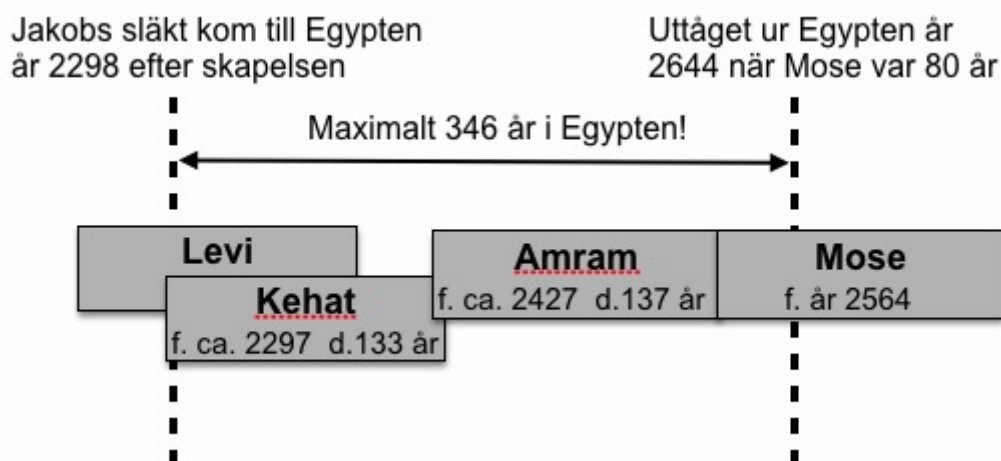
2 Mos 12:40: "Den tid som Israels barn hade bott i Egypten var 430 år."

Men detta är faktiskt inte helt korrekt. Ve och fasa, är det fel i Bibeln? Snart får du veta hur det ligger till. Räknar man på hur gammal Mose mamma Jokebed kan ha varit när hon födde Mose då förstår man att det inte kan stämma med 430 år i Egypten.

Jokebed föddes i Egypten enligt 4 Mos 26:59 och hon var dotter till Jakobs son Levi. Det står dock inte hur gammal Jokebed blev. Men om vi räknar med att judarna var 430 år i Egypten, och vi räknar med att hon föddes så sent som strax före hennes pappa Levis död, då måste Jokebed ändå ha varit minst 256 år när hon fick Mose, som ju var 80 år när han lämnade Egypten. Men det vore konstigt eftersom hennes man Amram, Mose pappa, "bara" blev 137 år gammal - DET står i Bibeln. Och så skall vi komma ihåg att människor inte blev helt onormalt gamla vid den tiden. Bibeln visar dessutom att Abrahams hustru Sara var hela 90 år när hon födde Isak, och DET ansågs vara något helt unikt. Dessutom bestämde Gud vid Noas tid att människans ålder skulle vara max 120 år (1 Mos 6:3) så efter det sjönk åldrarna successivt. Jakob blev t.ex. 147 år, hans son Levi 137 år, Josef 110 år, och Mose 120 år. Alla dessa åldrar anges i Bibeln.

Räknar man på lite andra årtal utifrån Levi och hans son Kehat och sonsonen Amram, alltså Mose pappa (Amram gifte sig med sin faster Jokebed som var dotter till Levi), och om man sträcker ut åren så långt som möjligt, så kan folket ändå maximalt ha varit 346 år i Egypten utifrån dessa uppgifter i Bibeln.

Detaljerna för dessa uträkningar finns på denna sida:

<https://bibelfokus.se/egypten> .

Så det här går ju inte riktigt ihop. Hur länge var då det judiska folket i Egypten? Jo, det saknas några ord i det bibelord som jag visade tidigare. Läser man i två äldre versioner av Gamla Testamentet, Septuaginta (gammal grekisk översättning) samt i Samaritansk Pentateuk (har bara de fem Moseböckerna), då lyder 2 Mos 12:40 ungefär så här:

"Och den tid som Israels barn och deras fäder vistades **i Kanaans land OCH i Egypten** var fyrahundra och trettio år".

Detta stämmer också med vad den mycket skriftlärde Paulus skrev till galaterna:

Gal 3:16-17: "Nu gavs **löftena** åt Abraham och hans avkomma. Det heter inte: 'och åt dina avkomlingar', som när man talar om många, utan som när det talas om en enda: och åt din avkomling som är Kristus. Vad jag menar är detta: ett testamente som Gud själv i förväg har gett laga kraft, kan inte upphävas av **lagen som gavs fyrahundratrettio år senare** [efter löftena], så att **löftet** skulle sättas ur kraft."

Här säger alltså Paulus att lagen gavs till det judiska folket 430 år efter att Abraham fick löftena. Abraham fick löftena av Gud när han var 75 år (1 Mos 12:1-4, Apg 7:3-4) och det var 215 år från detta tillfälle fram till att Jakob flyttade ner till Egypten med hela sin familj. **Kvar blir då att folket var i Egypten i 215 år.**

Finns det då något annat som bekräftar detta? Ja, dels så stämmer detta bättre med Mose mamma och Levis avkomma. Och Egyptisk kronologi och historikern Josefus anger också att folket var i Egypten i 215 år. Intressant att notera är att Svenska Folkbibeln 2015 i sina fotnoter till 2 Mos 12:40 – som vi läste tidigare – också nämner att Septuaginta, Samaritansk Pentateuk och Josefus anger 430 år för hela perioden som det judiska folket var i Kanaans land **OCH** i Egypten, och det känns ju ganska betryggande.

Mer information om detta finns också på denna sida:

<https://bibelfokus.se/egypten>

Befolkningsökningen?

Nu kanske någon klurig person undrar hur det judiska folket under enbart 215 år kunde öka från de 70 personer som de var när de först kom till Egypten (1 Mos 46:27) till de 600.000 män som det står om i 2 Mos 12:37. För det första är ju siffran 600.000 helt klart avrundad, och troligast avrundad uppåt. Sedan vet vi inte med säkerhet om den "folkhop" av andra folk (2 Mos 12:37-38) som lämnade Egypten tillsammans med judarna är medräknade i den siffran. Hur som helst, det står ju att det judiska folket förökade sig flitigt i Egypten (2 Mos 1:7, 12). Så om man räknar med 70 personer från start, en hög befolkningsökning på 5% under 215 år, då landar man faktiskt på drygt 2,5 miljoner personer!

Beräkning

Formeln är $N_t = N_0 \cdot a^t$

N_0 = befolkningen vid startpunkten 70 personer

a = förändringsfaktorn i procent 5% (1,05)

t = 215 år

N_t = antal personer vid uttåget = 2 516 502

Skapelsens ålder enligt Bibeln

Och varför är det då intressant att gräva i detta med antal år i Egypten? Jo, för nu kan vi räkna lite på skapelsensålder utifrån vad vi har för uppgifter i Bibeln, och då är det viktigt att det blir rätt med antal år i Egypten. Man kan utifrån detta och andra uppgifter i Bibeln säga att Salomos tempel **stod klart exakt 3000 år efter skapelsen**, och att det från året när templet stod klart och fram till år 2040 är ytterligare 3000 år.

Alltså blir skapelsen 6000 år gammal år 2040. Så skapelsen är idag (2026) - enligt Bibeln och detta sätt att räkna - 5986 år gammal. Den enda uppgiften som jag då tagit utanför Bibeln är det år som templet **började byggas**. Enligt den ansedda professorn Edwin Thieles (1895-1986) började kung Salomo bygga på templet år 967 f. Kr. Byggstart för templet skall alltså ha varit år 967 f. Kr. och det tog 7 år att bygga det enligt 1 Kung 6:38. (1 Kung 6:1 säger att Salomos tempel började byggas 480 år efter uttåget.)

Nu säger jag inte att detta är 100% felfritt. Judarnas tideräkning säger t.ex. att det nu (i maj 2026) är år 5786, en skillnad på 200 år jämfört med det ovan. Men denna uträkning är väl - i vart fall lite - intressant eftersom man landar i att templet stod klart exakt 3000 år efter skapelsen? Och om man tänker på dessa 6000 år som 6 dagar, då skulle ju det sjunde årtusendet kunna vara det

Tusenårsrike som Jesus skall upprätta vid sin återkomst. Det riket blir då som en vilodag efter de 6 årtusendena, eller de 6 "dagarna". Man skall absolut inte sälja allt man äger på grund av den här uträkningen, men den kan ju vara intressant att ha med den i din "bibelportfölj" tillsammans med annat material.

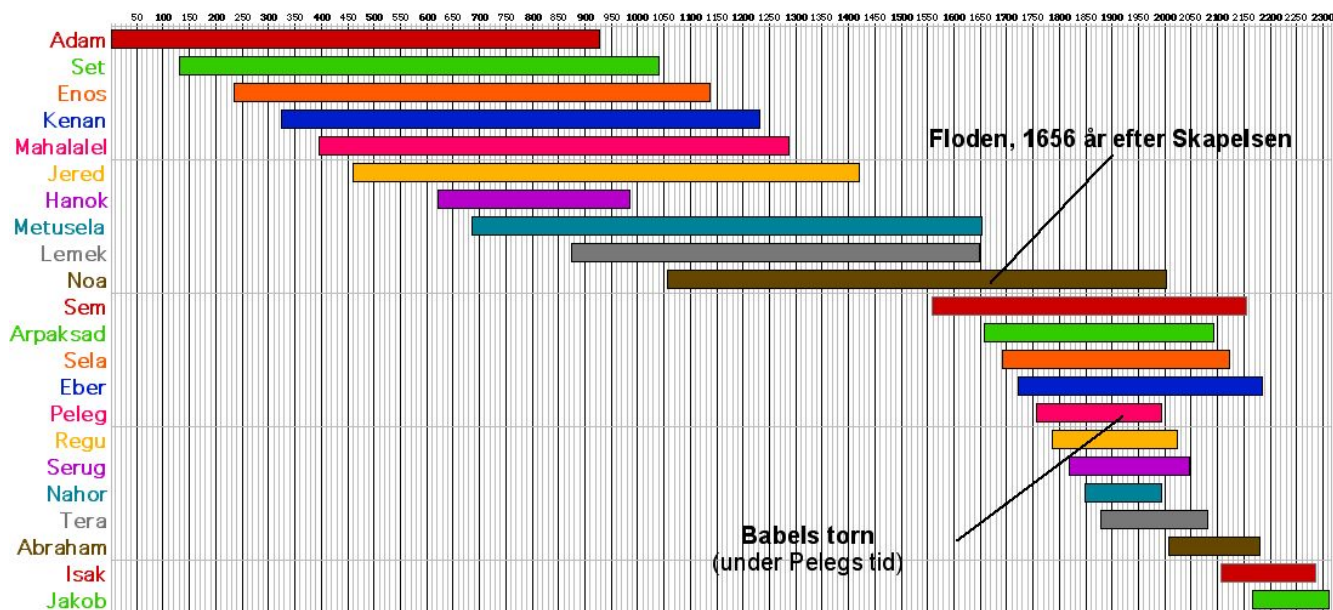
Jag har en text om skapelsens ålder också som du hittar via denna länk:

https://bibelfokus.se/skapelsen_och_floden

Där skriver jag även om syndafloden som kom för ca. 4330 år sedan)

Livslängder från Adam till Jakob

För ganska många år sedan roade jag mig med att lägga in information om många av Bibelns tidiga personer i ett släktforskningsprogram. Jag började med Adam och fortsatte ganska långt fram. Jag kan säga ungefär som Aron sa om guldkalven: jag kastade in uppgifterna i dataprogrammet och ut kom denna bild:

I bilden finns uppgifter från Bibeln om personernas födelseår och det år de dog när det gäller personerna från Adam till Jakob. Och då kan man också få livslängderna så här visuellt i liggande staplar. Vad man särskilt kan notera i den här bilden är bl.a. att åldrarna sjönk snabbt efter Floden, troligen beroende på ett helt nytt klimat, ny föda, skadade gener m.m.

Och man kan i bilden se något annat som jag tycker är extra intressant, och det är dels att Noas Pappa Lemek levde samtida med Adam, och dels att Noas son Sem levde samtida med Abraham och Isak. Det som Adam och Noa hade att berätta om skapelsen och floden var alltså inte särskilt långt borta för t.ex. Abraham, Isak och Jakob. Och mellan Jakobs död och Mose födelse var det bara

115 år. Jag är övertygad om att det var Mose som skrev det som står i Moseböckerna, förutom slutet på Femte Moseboken, där Mose dör osv. Och man kan utifrån dessa uppgifter förstå att berättelserna om skapelsen och Noas flod osv, måste ha varit ganska tillgängliga för Mose.

DNA

I människans arvs massa finns som bekant DNA. Men där finns också något som kallas för mitokondrie-DNA. Detta speciella DNA ärver man endast från sin mamma, och detta faktum gör det enklare att följa förändringar/mutationer som sker i detta DNA. Genom att studera mitokondrie-DNA och de mutationer som sker där, har forskare räknat fram att alla människor härstammar från en och samma "ur-moder". Lustigt nog kallar forskarna henne för just "Eva".

När forskarna sedan studerat mängden mutationer som finns i dagens mitokondrie-DNA och samtidigt studerat hur ofta dessa mutationer sker, har forskarna kommit fram till att vår ur-moder levde för ca. 6000 år sedan. Alltså en tidsangivelse som ligger i linje med Bibelns berättelse! Är inte detta spännande!?

Slut på pass 5

Hoppa vidare till Pass 6 via länken nedan:

[Till Pass 6 →](#)

[← Till Pass 4](#)

[← Till omslagssidan](#)

/Lennart